

Kirjallisuusarvosteluja ja vastineita

S. DEVADAS PILLAI (toim.), **The Incredible Elections: 1977**. Bombay: Popular Prakashan, 1977. 439 s.; S. DEVADAS PILLAI ja C. BAKS (toim.), **Winners and Losers. Styles of Development and Change in an Indian Region**. Bombay: Popular Prakashan, 1979. 407 s.; S. N. SADASIVAN, **Party and Democracy in India**. New Delhi: Tata McGraw-Hill Publishing Company, 1977. 537 s.

Intian sisäpoliittisen poikkeustilan päätäneet maaliskuun 1977 parlamenttivaalit, jotka syöksivät vallasta Indira Gandhin ja kongressipuolueen, tarjosivat aineistoa lukuisille tutkimuksille ja tulkinnoille. Tässä esiteltävä Pillain kirja on esimerkkinä tuosta kirjallisuudesta. Pillain kirjan varsinaisena sisältönä on valikoima Indian Express sanomalehdessä julkaistua vaalikampanjaan liittyvää aineistoa ajanjaksolta, joka ulottuu joulukuun lopulta 1976 maaliskuun 22. päivään 1977. Indian Express oli yksi harvoista suurista sanomalehdistä, jotka eivät kokonaan alistuneet Indira Gandhin hallituksen komentoon poikkeustilan aikana. Lehti sai kärsiä uppiskaisuudesta monella tapaa, mutta se säilyi hengissä.

Johdannoksi Pillai on kirjoittanut katsauksen poikkeustilan taustaan ja sen aikaisiin tärkeimpiin tapahtumiin. Lehdestä poimittu aineisto on esitetty osittain kronologisesti päivästä päivään ja osaksi teemoittain. Kirjassa julkaistuu vaalikampanjan aineistoon kuuluu artikkeleita, uutisia, vaaliohjelmia, ulkomaalaisten lehtien kommentteja ja poliittisten johtajien puheita ja kirjeitä. Pillain toimittamalle kirjalle antaa pysyvää arvoa se, että siihen sisältyy runsas valikoima vaalikampanjaan liittyvää keskeistä alkuperäisaineistoa, jota myöhemmät tutkijat voivat käyttää hyväkseen. Se on jännittävää luettavaa kenelle tahansa Intian poliittisista oloista kiinnostuneelle.

Pillain ja hollantilaisen Baksin yhdessä toimittama kirja on tuloksena intialaisten

ja hollantilaisten antropologien, sosiologien ja sosiaalipsykologien yhteistyöstä. Siinä julkaistut tutkimusraportit perustuvat Gujaratin osavaltion Bulsarin piirikunnassa vuosina 1970—72 tehtyihin kenttätutkimuksiin. Projektin rahoituksesta vastasi hollantilainen Trooppisen tutkimuksen edistämiskeskitys. Tätä intialais-hollantilaista tutkimusprojektia voi pitää erinomaisena esimerkkinä tieteellisestä kehitysyhteistyöstä.

Keskeisenä teemana oli tutkia sosiaalisen muutoksen vaikutuksia etelä-Gujaratissa. Huomion kohteina olivat sekä institutionaaliset muutokset että muutokset sosiaalisessa kerrostumisessa, taloudellisissa olosuhteissa, koulutuksessa, teollistumisessa, maantieteellisessä ja sosiaalisessa liikkuvuudessa ja byrokraatiassa. Myös poliittiseen mobilisaatioon kiinnitettiin huomiota. Keskeisinä tutkimusmenetelminä on käytetty osallistuvaa havainnointia ja haastatteluita, mutta myös paikallista lehdistöä, asiakirjoja ja kirjallisuutta on käytetty.

Mitään yhteistä viitekehystä tutkimuksilla ei ole, koska havaittiin, että olemassa olevat uudenaikaistumista ja kehitystä koskevat teoriat eivät olleet kovinkaan relevantteja kentällä tehtyjen havaintojen valossa. Silti kirjaan sisältyvät 16 erillistä raporttia tarjoavat yhdessä harvinaisen monipuolisen kuvan tavallisen intialaisen piirikunnan sosiaalisista, taloudellisista ja poliittisista oloista ja niiden muutoksista. Havaintojen mukaan uudenaikaistumisen tulokset eivät ole läheskään tasaisesti jakautuneet. Intian kehityspolitiikan ideologisenä tavoitteena on heikompien väestöryhmien aseman parantaminen, mutta todellisuudessa hyödyn ovat tähän asti korjanneet paremmassa asemassa olevat ryhmät niin teollisuudessa kuin maataloudessa. Maataloustyöläisten, heimoväestön ja muiden perinteellisesti alimpien ryhmien oloissa ei ole tapahtunut juuri mitään korjausta. Voittajat ovat olleet perinteellisen kastihierarkian ylimmät kastit. Näin ollen tutkimus-

ten antama kuva kehityspolitiikan sosiaalisista seuraamuksista on melko lohduton.

Politiikan tutkimuksen kannalta kiintoisin on viides luku, johon sisältyy kolme raporttia 1) kaupunginvaltuutetuista ja näiden valinnasta, 2) byrokratian ja kansalaisten välisistä suhteista ja 3) piirikuntatason politiikasta. Niihin sisältyy runsaasti yksityiskohtaista tietoa Intian paikallistason poliittisesta elämästä, kuten poliittisten aktivistien kasti- ja luokka-asemasta, vaalikampanjoista ja rahan käytöstä vaaleissa sekä eri väestöryhmien edustuksesta paikallishallinnossa.

Sadasivan esittää kirjassaan kuvauksen Intian koko puoluejärjestelmästä. Siinä onkin tehtävää, sillä hänen laskelmiensa mukaan Intiassa on itsenäisyyden aikana ehtinyt olla toiminnassa noin 200 poliittista puoluetta. Hän on luokitellut puolueet ensin suuruuden perusteella neljään ryhmään ja sen lisäksi ideologian ja kannatuspohjan perusteella 14 ryhmään. Hänen puolueluokkansa ovat seuraavat: 1) sosiaalidemokraattinen ryhmä, 2) sosialistinen ryhmä, 3) marxilainen ryhmä, 4) uskontokeskeinen ryhmä, 5) separatistinen ryhmä, 6) ruhtinasryhmä, 7) feodaalinen ryhmä, 8) kielipuolueiden ryhmä, 9) sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ryhmä, 10) liberaalinen ryhmä, 11) äärimmäisyysryhmä, 12) alueellisten puolueiden ryhmä, 13) heimopuolueiden ryhmä ja 14) anarkistiryhmä. Luokkien nimet antavat viitteen siitä, että eurooppalaisella oikeisto-vasemmisto ulottuvuudella on vain rajoitettua merkitystä Intian puoluekentän tarkastelussa ja puolueiden toiminnassa.

Sadasivan on tutkinut puolueiden toimintaa myös muista näkökulmista. Hän on analysoinut puolueiden maantieteellistä kannatuspohjaa, järjestökoneistoa ja jäsenistöä, puolue toiminnan rahoitusta, puolueiden ja tiedotusvälineiden välisiä suhteita, puolueiden roolia hallitusvallan käyttäjinä ja kastijärjestelmän yhteyksiä puolue toimintaan. Kirja on erinomainen johdatus Intian puoluejärjestelmään ja puolueiden toimintaan.

Tässä esitellyt kolme tutkimusta tarjoavat jonkinlaisen näytteen Intiassa harjoitetusta varsin laajasta politiikan tutkimuksesta, johon luullakseni myös suomalaisten politologien kannattaisi jossain määrin pe-

rehtyä, sillä laadukkaimmat intialaiset tutkimukset kestävät kyllä vertailun amerikkalaisten ja eurooppalaisten tutkimusten kanssa.

Tatu Vanhanen